הלכה · משנה תורה · מפרשים · צפנת פענח · ספר זמנים

צפנת פענח על משנה תורה, הלכות שביתת יום טוב

רבי יוסף רוזין

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

צפנת פענח על משנה תורה, הלכות שביתת יום טוב

רבי יוסף רוזין

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/צפנת-פענח-על-משנה-תורה-הלכות-שביתת-יום-טוב/
הקובץ נוצר ב־18 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ד 4
הלכה ז 4
הלכה ח 5
הלכה ט 5
הלכה יד 5
הלכה כ 5
הלכה כב 5
פרק ב 6
הלכה ג 6
הלכה ו 8
הלכה ט 8
הלכה יב 8
הלכה יד 8
פרק ג 9
הלכה ג 9
הלכה י 9
הלכה יד 9
פרק ד 9
הלכה א 9
הלכה ב 10
הלכה ו 10
הלכה יז 10
הלכה כ 11
הלכה כו 11
פרק ה 11
הלכה ב 11
הלכה ה 11
הלכה ח 11
הלכה י 11
הלכה יא 12
הלכה טו 12
הלכה יח 12
פרק ו 13
הלכה א 13
הלכה ג 13
הלכה ט 13
הלכה יד 13
הלכה יז 14
הלכה יח 14
הלכה יט 15
הלכה כא 15
פרק ז 15
הלכה ד 15
הלכה ח 15
הלכה יג 16
הלכה יח 16
הלכה כ 16
פרק ח 16
הלכה ג 16
הלכה י 17
הלכה טז 17
הלכה כ 17

פרק א

הלכה ד

כל מלאכה כו' חוץ מהוצאה והבערה כו'. ואף דהא גבי שחיטה אמרינן ביצה ד' י"ב וכתובות ד"ז דאמרינן ג"כ מתוך הנה מלשון רבינו נראה כך דרק גבי הוצאה והבערה כיון דאין התיקון בעצם האוכל רק לצורך אוכל שם שייך שפיר למימר דמותרים אף שלא לצורך משא"כ שאר דברים דהמלאכה הוה בעצם האוכל לא שייך לומר דהותרה אף שלא לצורך ועי' בתוספתא דביצה פ"א מה דס"ל לב"ה דמוליכין כלים ריקנין ביו"ט לב"ה בר"ה ע"ש ועי' בה"ג בהל' יו"ט דאמר שם דסנדל שנפסק בר"ה ביו"ט שמותר להוליכו ע"ש ועי' בירושלמי שבת פ' י"ז דבעי שם גבי קילורית אם מותר לגובלה ביו"ט ואמר שם דאסור שאינו אוכל נפש ועי' שבת ד' קל"ד ע"א גבי מהו לגבן ותוס' שבת ד' צ"ה ע"א ובירושלמי סוף פ"ז דשבת דס"ל דמגבן הוה תולדה דלש ועי' בירושלמי סוף פ"א דביצה גבי מהו להעמיד חלב ביו"ט ואמר שלא יעמיד מיו"ט לחול וזה ר"ל הך דשבת דף קל"ד הנ"ל גבי גבינה בת יומא מעליא ואף דהתוס' בביצה ד' ג' וד' כ"א וד' כ"ג ומגילה ד' ז' ע"ב כתבו דבגוף אוכל נפש אין לחלק רק אם הוא גרוע ע"ש אך י"ל דר"ל כיון דגבינה ישנה עדיף שוב יש חשש שמא יעמיד מיו"ט לחול כמ"ש הירוש' הנ"ל, ולענין בישול אם שרי ביו"ט שלא לצורך עי' בירושלמי פ"ב דשבת אם הבערה ובישול בב"א על איזה מהן חייב ועי' בירושלמי דביצה פ"א בהך מחלוקת דר"י ור"ל גבי המבשל נבילה ובבלי שם דף י"ב ע"א, אך באמת נראה דבישול אסור מה"ת ולכך ס"ל לקמן בפ"ג ה"ח דאין שורפין קדשים ביו"ט משום כיון דהוא גדר מצוה הוה כמו תיקון כעין דאמרינן בירושלמי שבת פ"ב גבי הקטר חלבים וגבי כלים גבי הדלקה דנעשה כמטהר כלים ע"ש ולכך אמרינן בירושלמי דגם מבערב שבת אסור משום דהמלאכה נעשית גם בשבת משום כיון דהשריפה הוא מצוה הוה זה גדר תיקון ועי' במעילה ד' י' ע"א גבי קדשים שנטמאו ע"ש סד"א כיון דאית בהו מצות שריפה ועי' מש"כ בזה בהל' פסולי המוקדשים פ' י"ט ע"ש ואפשר דתליא בהך פלוגתא דרבה ור"י בריש מו"ק ד' ב' ע"ב אם אזלינן בתר מעשה או בתר מחשבה ע"ש:

הלכה ז

כיצד אין קוצרים כו'. עי' סנהדרין ד' י"ג ע"א וחגיגה ד' י"ח ע"א ועי' מו"ק ד' י"ב ע"ב אך גבי קצירה י"ל טעם אחר דאסור משום שמייפה את הקרקע ומיירי בשדה שלו וע' בע"ז ד"נ ע"ב גבי חוה"מ דאסור משום טרחא:

הלכה ח

אבל לשון וכו'. עי' שבת ד' קל"ד ע"א ותוס' מגילה ד' ז' ע"ב ע"ש:

הלכה ט

עשה כדי לאכול כו'. ואף בגמ' דילן אמר זה רק אם נשתייר ליוט"ב אך בתוספתא פ"ב דביצה מבואר דאף אם נשתייר לחול מותר אך עיין בתוספתא פ"ג דפסחים מבואר שם דהנשים נוהגות שלא היו לשין במוצי"ט בחמין שהוחמו ביו"ט ע"ש וי"ל מטעם הרשב"א ז"ל שהביא בהה"מ ז"ל כאן:

ומולח אדם כו'. עי' מש"כ הה"מ ועי' מש"כ לעיל בפ' כ"ג מהל' שבת ותוס' כאן די"ז ע"ב וע' מש"כ רבינו ז"ל לקמן פ"ג ה"ד ע"ש:

הלכה יד

בני החיל כו'. עי' בדברי הה"מ ז"ל מה שהקשה מהך דאמר בגמרא ופליגי אריב"ל ע"ש אך באמת לרבינו ז"ל היה לו הגירסא כמו בסה"ג מסייע ליה לריב"ל וקאי אהא דאמר שם דקי"ל כרבי יוסי הגלילי דלכם ולא לעכו"ם ע"ש:

[השמטה **עיסת הכלבים כו'**. עי' בה"ה למה לא הביא רבינו הך דיכול לפייסם בנבלה אך באמת לפ"מ דקיי"ל כרשב"א בדף י"ז ע"א שוב אם יכול לאכול ממנו אחת מותר לאפות הכל וע"ש בתוס' ד"ה עיסה ותוס' פסחים דף מ"ו ע"א ד"ה עד, ובאמת בירושלמי חלה פ"א מוקי לה כרשב"א ע"ש: ע"כ השמטה]

הלכה כ

וכשם שהוא אסור כו' ואפילו נתערבו כו'. עי' בהה"מ מה שהקשה אמאי לא נקט ספק יו"ט ספק חול, ובאמת זה הביא לקמן בסוף פירקין דגם ביו"ט שני אסור אם נולדה ומביטול אין ראיה כמבואר בירושלמי כאן דזה גרע ועי' בפסקי תוס' מנחות פ"ח גבי חמץ דאתחזק איסורא:

הלכה כב

ואפילו של ר"ה כו'. הנה לשון אפילו הוא דחוק אך באמת נ"ל דהנה מרש"י ביצה ד' ה' ע"א מבואר שם דאם באו עדים מן המנחה ולמעלה חשבינן לחודש מיום המחרת וכן כתב בפסחים ד' מ"ז אך במנחות ד' ק' ע"ב מדברי רש"י שם לא משמע כן ועי' בהך דר"ה ד' כ"א ותוס' פסחים ד' נ"ד ע"ב ד"ה לקביעא דירחא ובירושלמי דפ"א דחלה ועי' בתענית ד"ה ע"א מוכח ג"כ דחשבינן מיום ראשון אך באמת כך דהנה רבינו ז"ל ס"ל לקמן בהלכות קידוש החודש דמקדשין למפרע וכ"ש בניסן ותשרי ע"ש בסוף פ"ג רק דנ"מ הוא לקרבן דהקרבן מקריבין ביום ב' וכן מבואר בתוספתא פ"ב דר"ה דנ"מ רק

לגבי מוסף דהיינו קרבן ובזה א"ש מה דאמרינן בערכין ד' י"א ע"ב ולחזי פסח היכי עביד מצה היכי אכיל וע"ש בתוס' ד"ה אלא למה לא קמבעיא להו רק על כבש הבא עם העומר ולא אשאר קרבנות וגם למה מקשה שם רק פסח ומצה אך באמת כך דרק לענין קרבנות אזלינן בתר חשבון של ב"ד אבל לענין מה שנ"מ לדינא אז אזלינן בתר ראיית העדים האמיתיית אף לאחר רוב החודש וקא מבעיא להו בכבש הבא עם העומר אם הוה כמו קרבן או כמו דין דהנה עומר ודאי הוא דין דהוא מתיר חדש אבל כבש הוא מבואר בתוספתא דמנחות דאינו מעכב את העומר ע"ש בפ"ו וכן הוא בתו"כ פ' אמור או אפשר כיון דהגמ' קרא למנחת העומר באה בגלל זבח כמבואר במנחות ד' ד' ע"ב הוי כמו עומר ולכך אמר דלחזי פסח ומצה דהוה ג"כ דין לא קרבן צבור, וא"כ לפי"ז בזמן הקרבן היו שניהם יו"ט רק החשבון היה מיום ראשון ולאחר החורבן שוב אין נ"מ דליכא קרבן וזה מה דאמרי נהרדעי מימות עזרא ואילך כו' ר"ל דאף בתר התקנה דבאו עדים מן המנחה ולמעלה הוה החשבון מיום הראשון ורק בירושלים היו נוהגים שני ימים משום דהיו מקריבין הקרבן ביום שני ובגבולין הוי רק כמו שאר יו"ט ומה דאמר בעירובין ד' ל"ט דלא אתי לזלזולי ביו"ט ר"ל איו"ט ב' של ר"ה דלא כרש"י דהיינו זמן הבאת קרבן בבהמ"ק וא"כ אתי שפיר דברי רבינו כאן אך מהך דר"ה ד' ל"ב ע"א לא משמע כן ויש לדחות ובאמת הך תקנה שלא יהו מקבלין עדים מן המנחה ולמעלה לא הוה רק על ר"ה רק על כל ר"ח כן מוכח מדברי רבינו ז"ל לקמן בה' ק"ה פ"ג ה"ה ע"ש ומ"מ כשאירע כזה לא מיקרי מעובר ועי' בסוכה ד' נ"ד ע"א וברכות ד' ל' ע"ב ובמס' סופרים פ"כ הל' י"ב ע"ש ועי' סנהדרין ד' מ"א ע"ב גבי עד רובא של חודש ע"ש:

פרק ב

הלכה ג

וכן בהמת קדשים וכו'. הנה קשה הא כאן צריך פדיון ואסור לפדות קדשים ביו"ט כמ"ש רש"י ז"ל ביצה ד' כ"ז ע"ב ע"ש ועי' בתו"כ פ' אחרי מות ובגמ' דילן נקט לה גבי בכור דלא שייך פדיון אך י"ל דנ"מ להך דבכורות ד' ל"ט ע"א גבי בעיא דפנחס דמשמע שם מדברי רש"י דאף אם מכאן ולהבא הוה מומא א"צ לפדות פעם שניה אך באמת רבינו ז"ל בהל' איסורי מזבח סוף פ"ב לא פירש כן ומשמע דצריך לפדותו אח"כ אך י"ל דהוה כעין דאמרינן בירושלמי פ"ז דדמאי דאם התנה מע"ש מותר להזכיר התנאי בשבת ולא מיקרי מתקן וכן מבואר שם בירושלמי פ"א דדמאי ה"ב גבי הך דרחב"ד ע"ש דהזכיר תנאו אך באמת קשה דלמה לא אמר שם הנ"מ להך דכאן אם הוה כמו נולד מום מעיו"ט או ביו"ט

אך באמת זה תליא במה שכתבתי בזה בהל' בכורות דהתרה הוא רק מפי החכם וכ"ז שלא התיר לא הוה מותר כלל וכדס"ד בגמרא דילן כאן אך זה רק במום שאינו מובהק שצריך התרת חכם אבל במום מובהק וכמו בזה"ז דדי בג' הדיוטות או כגון שהוא בעל מום משנולד שאז לא חל עליו שם קדושת בכור להקרבה מעולם אז ההיתר שלו הוה רק גילוי מילתא וגבי קדשים בעי העמדה והערכה והעמדה הוא לראות המום ולכך א"ש הך דבכורות ד' ל"ו ע"ב גבי ההוא שרוע ע"ש דאמר משום כבודו של חכם לא עבר ע"ש בתוס' וא"כ קשה בהך דתמורה ד' ח' ע"ב הא יכול להטיל בו מום מובהק אך באמת גם זה לא מהני כיון דבעי היתר שוב בעי חכם להתירו רק שרוע דהוה מום משנולד בזה שפיר אמרינן משום כבודו של חכם לא עבר ועי' בתמורה ד' ז' ע"א שרוע וקלוט כו' וד' י"ז ע"א ועיין כאן בירושלמי גבי נולד מן הטריפה ביו"ט שהוא מותר הבכור בדעבד אם התיר וי"ל דאתיא כמ"ד דולד טריפה לא יקרב לגבי המזבח כמבואר בתמורה ד' ל' ע"ב ע"ש וא"ש, ובאמת זה ר"ל בשבת ד' מ"ו ע"ב מה דאמר נ"מ מבכור דגבי בכור בעי חכם להתיר וגבי נדר סגי בג' הדיוטות ע"ש בתוס' וס"ל דגבי בכור מיירי במום שצריך מומחה להתירו כמבואר במשנה והיינו מום שאינו מובהק וההיתר הוה מכאן ולהבא ולכך אסור משום מוקצה וגבי נדר ר"ל למ"ד פותחין בחרטה עי' בנדרים ד' ע"ז ע"א ומ"ק שם בר"ן בד"ה ור"נ ע"ש. בשם הרשב"א וזה הוה עקירת הנדר למפרע ואין חכם מתיר אלא בחרטה כמבואר בגיטין ד' פ"ג ע"ב ומאי דבעי חכם רק משום דלשון חכמים מרפא כמ"ש בס' שאלתות דרב אחאי פ' ויצא ע"ש וכבר הארכתי בזה בהל' נדרים וחכם עוקר הנדר מעיקרו כמבואר בכ"מ עי' בכתובות ד' ע"ד ע"ב. וא"כ הוה רק כמו במוקצה שיבש ואין הבעלים מכירים דשרי ועי' חולין ד' כ"ו ע"א גבי כשיוסיפו להחמיץ חל עליו שם פרי מעיקרא ואף דבבכורות ד' ל"ט הוה כעין זה בעיא דלא איפשטא כמ"ש לעיל שם גבי פדיון קדשים בעי מומין שבגלוי וזה לא הוי גלוי עי' בכורות ד' ל"ז מום רע ועי' בירושלמי גיטין פ"ה ה"ה מה פסח בגלוי אף גזול בגלוי ע"ש משא"כ כאן וזה הכוונה מה דהשיב לו שמואל בבכורות שם פסחין בזזו ע"ש ר"ל דצריך דומיא דפסח ועי' בירושלמי ביצה פ"א גבי קערה שחקקה קוף ע"ש וירושלמי שבת פ"ג ה"ג דס"ל דמוקצה שיבש אסור ועיין בה"ג שפסק דמוקצה שיבש מותר ומ"מ פסק שם בהל' יו"ט גבי בהמה שהיתה חוץ לתחום ובאה בתוך התחום מעיו"ט אך הוא לא ידע דיש בזה חשש מוקצה ע"ש וצריך לחלק בין דבר דההחסרון הוא מחמת עצמו או מחמת דבר אחר ועי' בירוש' פ"ב דדמאי גבי תגר שמותר למכור דמאי ולא מיקרי תגר עד ג' פעמים ועי' בירוש' חגיגה פ"ג דנאמנים בשעת הגיתות אם קודם שעשו ג' ב"א ע"ש אם למפרע הוה תגר או מכאן

ולהבא ובירושלמי שביעית פ"ב גבי בצלים הסריסים שמנע מהם מים שלשים יום אם למפרע נעשה זרע או מכאן ולהבא עי' שם בהל' ט' ועי' בירושלמי פ"א דמו"ק ה"א גבי מי תמציות מה דבעי שם אם למפרע נעשה מעין או מכאן ולהבא נעשה מעין ועי' בירוש' שביעית פ"ו ה"א גבי ארץ העמים אך באמת ט"ס שם ור"ל מדור העמים דצריך דוקא מ' יום כמבואר באהלות אם משעת הגזירה או למפרע ע"ש ובזה א"ש דהיכא דהדבר בגופו אז כיון דההחזיקו אותו בטעות הוי למפרע משא"כ אם הוא ע"י סיבה אחרת וא"ש דברי בה"ג, אך כל זה בזמן שהיה היתר בכורות אף במום שאינו מובהק משא"כ בזמן הזה כמבואר בהל' בכורות ע"ש מש"כ בזה ולכך רבינו ז"ל לא הביא הך דין בדעבד כיון דלנו אין היתר בכור רק ע"י מום מובהק וזה הוה כמו נדר:

הלכה ו

זימן שחורים כו'. עי' בהה"מ בטעם דספק ועי' תוס' עירובין ד' מ"ה ע"ב ד"ה ואי בעית אימא ורש"י שם ד' ל"ט ע"ב ד"ה פסק ובתוס' ביצה דכ"ד ע"ב ועי' בתוספתא מעשרות פ"ג מבואר דלא כהרשב"א:

הלכה ט

שכל הפירות הפקר כו'. ר"ל הטעם דכיון דהוה הפקר הוא כמו יוני שובך וכמו יוני עליה ולא כמו אווזין ותרנגולין:

הלכה יב

או בכלים שנשברו. כן מבואר בשבת ד' קכ"ד ע"ב:

ויש נוסחאות כו' שאם אכלן כו'. הנה נ"ל דהך בערב ר"ל בלילה של יו"ט אז אסור להסיק בהם למחר משא"כ אם בשעת הסקה גופא אוכלן שרי וזהו כוונת הירושלמי פ"ד דביצה ה"ב ע"ש ועי' בתוספתא ביצה פ"ג דאסור להסיק באגוזים ושקדים עצמן ביו"ט ועי' שבת ד' קמ"ג ע"א ובדברי הרי"ף ז"ל שם וברש"י או די"ל דהטעם משום דאין מוקצה לחצי שבת ולכך אם אכלן ביו"ט עצמו מותר לטלטלן ועי' שבת ד' קי"א ע"א וד' קט"ז ע"ב וכ"מ בזה:

הלכה יד

[השמטה **נוטלין כו'**. עי' בה"ה בהך דר"י, ועי' בהך דביצה דף כ"ה ע"א גבי חיה שקננה בפרדס ע"ש אם הוה דעתו עלה בגינה הסמוכה לעיר ועי' תוס' עירובין ד' מ"ז ע"ב גבי אוצרות הסמוכין לעיר ובירושלמי פ"ב דעירובין ה"ו ע"ש: ע"כ השמטה]

פרק ג

הלכה ג
אבל בעוף לא כו'. עי' בהה"מ ועוד י"ל דלאחר שחיטה שרי טפי כמו דאמרינן בפסחים ד' ס"ט ע"א שהרי דחתה שחיטה כו' ע"ש:

הלכה י
אין אופין כו' וימנע כו'. עי' בהה"מ ועי' ביצה דף י' ע"ב דנקט ב' הטעמים ע"ש:

הלכה יד
ואם שינה מותר כו'. עי' בירושלמי פ"א דכאן סוף הלכה י' מה דבעי שם ע"ש:

פרק ד

הלכה א
[השמטה **שלא הותר ביו"ט כו'**. עי' בהשגות, ועי' בירושלמי פ"ה דביצה ופ"א דמגילה דאמר שם דנ"מ בין ר"י לרבנן דס"ל דמכשירי אוכל נפש מותר ביו"ט אם מותר להוציא אש מן העצים או מן האבנים ע"ש ר"ל כך דהנה כ"כ בזה דרבינו ס"ל דהבערה לא נאסרה ביו"ט מן התורה ור"ל דלא משום תיקון האוכל הותרה ביו"ט רק דזה לא נאסרה ומשום דהבערה גופה היא רק לצורך אוכל לא בעצם אוכל. והנה נ"מ כך דעיין בעירובין דף ק"ב ע"ב דמבואר שם דלר"ש ס"ל דמכשירין שנעשה סיבה שלא היה אפשר לעשותן מע"ש דוחה את השבת ותלתא תנאי בזה ואנן לא ס"ל כן והטעם דאנן ס"ל דלא דקרבן ציבור דוחה שבת רק דע"ז לא נאמר איסור שבת וא"כ זה רק היכא דלא משכחת לה שיהיה יכול לעשותן מע"ש דאז זה גופא הוה מצורך הקרבן ונ"מ ג"כ להך בעיא דירושלמי ספ"א דר"ה דאף בלילה שאז אין זמן קרבן מ"מ המכשירין דוחין את השבת ובאמת נ"ל דלמסקנא דשבת דף קל"א ע"א הא דקיי"ל דקצירת העומר דוחה שבת הוא משום דהוא גופא הוה גדר מתיר אם נימא דקצירה מתרת לקצור עי' מנחות ד' ע' ע"ב וירוש' פ"א דחלה וכמו אם נימא למ"ד דהבאה מתרת לקצור ה"נ הקצירה לא משום דבעינן ראשית קצירכם ועי' בירושלמי פ"א דחלה דאמר שם דאם קצר לשם עומר דמותר לקצור ואח"כ נטמא דחזר היחיד לאיסורו ואף דאז שוב לא יתקיים ראשית קצירכם דכבר נקצר קודם שנטמא הרבה תבואה וע"כ דזה בגדר מתיר ונ"מ ג"כ אם היו כל השעורים קצורים מקודם ע"י איזה סיבה אם אז צריך להמתין בקצירת החטים עד ההבאה או לא כיון דאין מה לקצור ועי' מש"כ רבינו שם פ"ז מהל' תמידין בהל' כ"א דאם קצר לפני העומר

הקציר כשר ר"ל דלית בו משום לא תאכל כל תועבה עי' חולין דף קט"ו וכ"מ. ולכאורה יש להביא ראיה לזה דאל"כ היך משכחת הך דמן העומרים כמבואר במנחות דף ע"א הובא בדברי רבינו פ"ז ה"ח וע"כ דכשרים. אך אם נימא כשיטת הירושלמי אין ראיה די"ל דמיירי שנקצר לשם עומר וא"כ הותר לקצור וקצר ואח"כ נטמא מה שקצר להעומר וקמ"ל דיכול להביא מהני וכשרים הם דהא נקצרו בהיתר, ועי' מש"כ רבינו בהל' י"ד פ"ז שם תבואה שהשרישה כו' בדרך שאסור לאוכלה ע"ש ור"ל דאף דקצירה לא שייכא כלל להבאה דקצירה מתרת לקצור מ"מ ההשרשה תליא בקודם ההבאה ועמש"כ התוס' פסחים דף נ"ה ע"א. וזה ר"ל הך דשבת ד' קל"א ומכות ד' ח' ע"ב ע"ש גבי מצוה לקצור ולהביא משמע דבקצירה עצמה יש מצוה לא משום הכשר ההבאה רק דמזו הקצירה יביא, וא"כ לפ"ז גם בהבערה ס"ל לרבינו דההיתר הוא לא משום צורך כו' רק דלא נאסרה ור"י דס"ל דמכשירים מותרים הוא משום צורך אוכל נפש ונ"מ בדבר שאינו מצוי דע"ז לא כוונה התורה ומ"מ צורך אוכל נפש יש בו וא"ש: ע"כ השמטה]

הלכה ב

שהכיבוי מלאכה ואין בו כו'. עי' ד' כ"ג ע"א גבי בישרא אגומרי ובאמת נ"ל דהא דאמר שם ד' כ"ב ע"א גבי כיבוי ומני ר"י ר"ל כך דגבי בישרא אגומרי יש גדר מכבה רק משום דהוה דבר שאינו מתכוין ואינו פ"ר עי' זבחים ד' צ"א ע"ב אף ר"י דס"ל דבר שאינו מתכוין אסור א"כ מצינו לכבוי היתר באוכל נפש וא"כ י"ל מתוך ועי' בירושלמי פ"ד דביצה:

הלכה ו

וממתקין את החרדל כו'. עי' לעיל פי"א מהל' שבת משום דמתכת אם מתכוין לא הוה רק גדר תולדה וכל שלא כוון אין תורת מכבה עליה משא"כ גבי עץ דהוא בעצם אש והוה אב ואם הוא פ"ר חייב עי' תוס' פ"ק דמו"ק ד' ב' ע"ב ד"ה וצריך ע"ש ועי' בזבחים ד' צ"א ע"ב גבי כיבוי במקצת וכאן ד' כ"ג ע"א וביבמות ד' קכ"א ע"ב ובירושלמי כאן פ"ד דמחלק בין אם נתן חרדל על הגחלת או הגחלת על החרדל:

הלכה יז

כלי שנטמא כו' גזירה שמא כו'. ואף דהא רבינו ז"ל לעיל בהל' שבת כתב הטעם משום דמתקן כלי צ"ל כך דהנה רבינו ז"ל פסק לעיל בהל' י"ג דמנורה של חוליות מותר ביו"ט ובהל' שבת פ' כ"ד פסק דאסור והטעם צ"ל כמ"ש התוס' כאן דכ"ב דבנין בכלים בשבת אסור וביו"ט מותר וא"כ גבי יו"ט לא שייך הטעם משום תיקון כלי דהא אין בנין בכלים וא"ש ועי' בתוס' יבמות ד' מ"ו ע"ב ד"ה תיקוניה ע"ש ומש"כ רבינו ז"ל בהל' א"ב פרק י"ג הלכה ו' דגם ביו"ט כן אסור גבי גר ע"ש:

הלכה כ

כדי לחבב את המצות כו'. עי' חולין ד' קל"ג ע"א אך באמת י"ל הטעם כיון דקי"ל בקדושין דל"ג וכ"מ דאין בהם קנין משום דמשולחן גבוה קזכו שוב לא שייך בהו גדר מקח וממכר ונ"מ לגבי ישראל בקדשים קלים אם יכולים להטיל חלשים עי' תוס' ב"ק ד' י"ב ע"ב וגם הטעם דכהני קפדי לא שייך כאן ועי' מש"כ בזה בהל' בכורות פ"ט גבי מעשר בהמה ע"ש:

הלכה כו

ע"ש ואצ"ל. עי' בהה"מ ור"ל שהרי הם נכרים ומפורשים ועומדים וכמ"ש רבינו ז"ל בהל' בכורים ועי' במנחות ד' ח' ע"א גבי בזיכים דמברר ברירו ועי' תוס' ב"ב ד' קכ"ג ע"ב גבי מתנות שלא הורמו ע"ש:

פרק ה

הלכה ב

אבל ע"ג בהמה לא יביא כלל. ר"ל אף במשא קל שאין שייך בו אין משתמשין בבע"ח כמבואר בירושלמי פ"ה דביצה דהיכא דאינו כובש את כובדו אין בזה משתמש בבע"ח ועי' בחגיגה ד' ט"ז ע"ב ובירוש' שם ועי' תוס"י שבת ד' נ"ג ע"א גבי טרסקל ע"ש ובירוש' שם, לכך אמר טעם אחר ובזה א"ש דברי המרדכי בפ"א דערובין מה דהקשה ל"ל גזירה שמא יתלוש תיפוק ליה משום דמשתמש בבע"ח והא האיסור דמשתמש משום זה ובזה א"ש די"ל כטעם רבינו:

הלכה ה

אפילו בגגין השוין כו'. עי' בירושלמי כאן דפליג על זה אך באמת נ"ל דהירוש' קאי על הך דערובין פ"ט גבי גג גדול סמוך לקטן ועי' שם בבלי ד' פ"ה ע"ב דס"ל ג"כ כן:

הלכה ח

שלח ג' מינים כו'. עי' בירוש' פ"ב דדמאי גבי תגר ע"ש בהלכה א':

הלכה י

עיין בהשגות מה שהקשה מהך דמעיינות הנובעין ועיין רש"י ביצה ד' ל"ט ע"א ד"ה כרגלי הממלא ותוס' ערובין ד' מ"ה ע"ב אך באמת יש לחלק דגבי נובעין לא שייך כלל גדר ברירה דקמא קמא אזלי ועי' ע"ז ד' מ"ז ע"א וגם י"ל משום הך דב"ק ד' פ"א גבי תנאי יהושע ועי' ע"ז ד' נ"ט ע"א בתוס' ועיין במעילה ד' י"ב ע"ב גבי מעין היוצא משדה הקדש ועי' בתוספתא דב"ק פ"ו דמן הדין הוה של כל אדם ותנאי יהושע הוה

להיפך דרק לבני העיר וכן משמע מדברי רבינו בהל' נזקי ממון ועיין בשביעית פ"ח מ"ה דלבייר מותר ליתן פירות שביעית אם נותן לו לשתות משום דלא הוה כפורע חובו מדמי שביעית משום דהוה של כל אדם ע"ש בירושל' ובפה"מ ועי' בנדרים ד' פ' ע"ב ובתוספתא סוף ב"מ ע"ש ועי' בשאלתות פ' ראה דכתב שם דאפילו לבני עיר אחרת לא יטול דמים מהם ע"ש, ועי' רש"י שבת ד' קכ"א ע"ב ועי' בהך דערובין ד' מ"ז ע"ב גבי חרם ובהגהות אשר"י שם וד' צ"ז ע"ב גבי חבית ע"ש:

הלכה יא

מסרה לשני רועים. עי' בהה"מ וברי"ף עיין במס' פרה פ"ח גבי מוסר מימיו לשני בני אדם ואחד עשה מלאכה לא מיקרי נכנס תחת הבעלים וכן נ"ל דגבי שליש דנאמן בכ"מ זה רק אם הוי אחד אבל שנים לא ועי' בגיטין ד' ט"ז גבי גט יוצא מתחת ידי שניהם ע"ש ועי' בירוש' פ"ו דיומא ה"ג גבי שעיר המשתלח דאם מסרו לשנים אין כל אחד מהם מטמא בגדים דעל כל אחד י"ל כמו המשלח את המשלח ועי' בהך דתמיד ד' כ"ז ע"א גבי מה דאמר שם דצריך שנים משום צוותא ע"ש ואינם נחשבין אלא אחד ועי' בשבת ד' צ"ג ע"א ע"ש גבי זב:

הלכה טו

שור של רועה ושור של פטם כו'. עיין בבעה"מ שהקשה דאם כן צריך להיות אסור לכל ע"ש אך באמת הא אם נימא דעל ידי זה אסור לכל שוב לא העמיד אותו ברשותם דהא לא הוי קנין גמור וזכיה רק תקנה בעלמא וזה רק אם על ידי זה יהיה מציאות שיהיה שלהם כמו גבי רגלי אנשי אותה העיר משא"כ בשל פטם והוה כהך דערובין ד' ע"ה ע"ב לתקוני שדרתיך ולא לעוותי ע"ש ובזה א"ש מש"כ רש"י ז"ל בערובין ד' ל"ג ע"א ד"ה והוא נתכוון לשבות דאף ע"ג דמשוינן ליה רה"י לגבי קניית עירוב רק להקל כו' ע"ש וקשה הא בעירובין ד' מ"ה ע"ב מבואר להדיא דהוה ד"א שלו כרה"י ואסור להוציא ע"ש בד"ה ובלבד אך צ"ל כך דמאי טעמא אמרינן דהנותן עירובו יש לו ד' אמות זה רק אם העירוב קנה אבל לומר דעל ידי ד' אמות שהניח העירוב יתבטל העירוב אי אפשר דא"כ שוב אין לו ד"א:

הלכה יח

שנים ששאלו כו'. הרי כלי זה עי' עירובין ד' צ"ז ע"ב דבטל החפץ וכן המים ועי' שבת ד' קמ"א ע"א דבטל הבגד להאדם ואמאי לא נימא גם כאן כן דבטל החלוק לגבי האדם ועי' מש"כ הרמב"ן ז"ל במלחמות על הך דעירובין ד"נ ע"ש ועי' חולין ד' ע"א ע"ב ע"ש בתוס' גבי בית המנוגע ועי' רש"י ב"מ ד' ט' ע"א גבי חמור ע"ש וצ"ל דכאן האיסור הוא

עליו שאסור לגרום להוציא חלוק חוץ לתחום ונ"מ דאם הוציא אדם שיש עליו כלים שיש להם שביתה אחרת מותר ועי' במרדכי קדושין דאין אדם מוזהר על יציאת בהמתו חוץ לתחום ע"ש:

פרק ו

הלכה א

ואיסור זה מד"ס כו'. הנה באמת הך אם צרכי שבת נעשים ביו"ט זה תליא אם מכשירי אוכל נפש דוחין יו"ט דהוא בעצם אינו אוכל נפש של יו"ט רק הוה לצורך של צורך אוכל נפש ובאמת גם נדרים ונדבות ג"כ הוה גדר מכשירי אוכל נפש דהוא רק גורם דהא משולחן גבוה קזכו כדאמרינן ביצה דכ"א ועי' חולין ד' פ' ע"ב דקרי ליה לשחיטת קדשים שחיטה שאינה ראויה וגם צורך גבוה הוה ג"כ רק כמו מכשיר ובזה א"ש הך דפסחים ד' מ"ז וכ"ש אפיית לחם הפנים דהוה רק מכשיר ועי' תוס' פסחים דף מ"ו ע"ב וביצה ד' כ"ז ע"ב גבי שריפת קדשים וזהו מה דקבעי ליה לרב חסדא בסנהדרין ד' קי"ב אם מהניא שחיטה בבהמה של עיר הנדחת לטהרה מידי נבילה ע"ש והטעם משום דהשחיטה הוא רק משום דין לא משום פעולה וע' תוס' פסחים דמ"ו ד"ה ואי אמרת ע"ש:

הלכה ג

והעירוב תבשילין כו'. עיין בהשגות אבל לא יגמור כל צרכו, עי' בר"ן ורא"ש אך יש לומר דרק אפייה ובישול דהוה שני דברים וכמ"ש התוס' כאן די"ז ע"ב ובע"ז דל"ז:

הלכה ט

ואסור לאחר כו' עד שיקנה לו כו'. עי' בתוס' ור"ן כאן ועי' בירושלמי פ"ז דדמאי ה"א דמי שיש לו תנאי ודאי בסתם אם אחר מזכה לו המאכל שלא עישר יכול הוא לעשרו וכעין הסברת הר"ן ז"ל כאן ועי' מה שכתבתי בזה בהל' אבילות אם גם שם מוטל רק על האבל או גם על כלים שלו ע"ש ברש"י מו"ק ד' י"א ע"ב ד"ה פסקא:

הלכה יד

אבל היום שבני א"י כו'. עיין בהשגות ועי' בהה"מ והנה עי' זבחים ד' ע"ג ע"ב דאמר שם רבא השתא דאמור רבנן כו' אי אקריב לא מרצי ר"ל ג"כ כן דמתחלה דס"ל דטעמא משום דהאיסור לא בטיל ודאי אם הוכר האיסור ודאי דיכול להקריב השאר כיון דאין האיסור מצד עצמן ועי' בכורות ד' כ"ה ע"ב יבקר ע"ש אך שם מיירי בבע"ח דאינם נדחים אך מ"מ זה הוי כעין הך דגיטין ד' מ"ב ע"ב אי אתי אליהו ע"ש אבל השתא דבאמת צריך שיהיה בטל רק מטעם גזירה נאסר הכל והוי דיחוי ועי' בירוש' חלה פ"ג ה"ז דמקשה

שם גבי מנחה שנתערב בחולין היאך מועיל הקומץ להתיר שיריים באכילה הא הם לא הוי עליהם דין מנחה והוי רק איסור ולאיסור לא מהני הקומץ ועי' בפסקי תוס' מנחות סימן קצ"ז גבי עיסה שהחמיצה ע"ש והוה כעין הך דאמרינן בשבת דקט"ז דלגבי גליונים אף אם הלך הכתב מ"מ הקדושה עדיין במקומה ע"ש ועי' זבחים דמ"ט ע"א גבי טפל חמור מן העיקר ותוס' ב"ק דק"א ע"א גבי משקה טפל לפרי ע"ש, ולענין פסח עי' פסחים ד"ל ע"א גבי הך דר"נ דאמר בתר ז' יומי דפיסחא ע"ש ועי' מנחות ד' ס"ח ע"ב גבי חדש ובפסקי תוס' שם ועיין תענית ד' ה' ע"א:

הלכה יז

יש בכלל אותה השמחה כו. וזה שייך אף בלילה כמבואר פסחים דף ק"ח ע"ב:

הלכה יח

ואנשים אוכלים כו'. הנה בגמ' פסחים ד' ק"ט ע"א משמע דלא בעי תרווייהו רק משום דהנה מבואר בגמ' מו"ק ד' ט' ע"א דאין שמחה בלא אכילה ושתיה ועי' סוכה ד' כ"ה ע"ב אין שמחה אלא במקום סעודה רק לזה לא בעי בשר ויין רק אכילה ושתיה ועי' מו"ק ד' י"ד ע"ב דאמר שם דעיילי ואכלי ושתו כו' וסנהדרין ביום שדנין ד"נ אסורין לשתות יין כמבואר בסנהדרין ד' מ' וד' מ"ב ע"ש ועי' תוס' מו"ק ד' כ"ב ע"ב ד"ה ולשמחות ע"ש וגם אכילה יוצא בבשר עוף. ובאמת בזה פליגי ר"א ור"י אם שמחת יו"ט רשות או חובה דלר"א ג"כ מודה דבעי לאכול ביו"ט רק לא משום שמחה וזהו דאמר בירושלמי פ"ו דפסחים ה"ב דלר"א רשות ר"ל דיכול לאכול שאינו מבושל אף דבחי ליכא שמחה [השמטה ועי' בירושלמי בחגיגה פ"א דס"ל דגם בחי יוצא בשמחת יו"ט ע"ש בסוף ה"ד דהכהנים יוצאים בשעיר ודלא כבבלי פסחים דף ע"א ע"א וזהו ג"כ כונת הירושלמי שם בה"ב דשמחה יוצאין ג"כ בדבר שאין דרכו לכן ר"ל חי ועי' תוס' מנחות ד' מ"ח ע"א דס"ל דאכילת חי לא הוה קיום מצות אכילת קדשים ע"ש בד"ה חטא ושם ד' ק' ע"א בתוס' ד"ה ששונאין דרק הוה מה שלא נשאר עי"ז נותר לא מצות אכילה ועי' בירושלמי פ"ג דעירובין ה"א דיליף מכאן דמערבין בבשר חי אף בלא מלח ועי' בהך דביצה ד' כ"ה ע"א גבי כזית חי לגבי יו"ט וע"ש ברש"י ד' ל"ג ע"א גבי בני מעים דהוי מוקצה ביו"ט אך י"ל דקדשים שאני משום דבעינן למשחה כמבואר בזבחים ד' כ"ח ע"א גבי עור האליה ועיין בירושלמי פסחים פ"ו ה"ב רצה בישל רצה לא בישל ע"ש ע"כ השמטה] ולכך ס"ל לר"א בסוכה ד' כ"ז דשייך השלמה גם ביו"ט ראשון משום דלא הוה גדר שמחה רק משום גדר דין ועי' תוס' חגיגה ד' ו' ע"ב ד"ה יש בו שמחה ועי' רשב"ם ב"ב ד' צ"א ע"א דכל ז' ימי המשתה הוה יום אחד וכן גבי יו"ט הוי ג"כ כן עי' זבחים ד' צ"ז ע"א. הכתוב

עשאה לכולם לינה אחת. והנה באמת נ"ל כך דיש חילוק בין שבת ליו"ט כך דהשבת הוא בעצם נקרא עונג וכיון שנקרא עונג ממילא צריך לאכול כדי לענגו ועי' בספרי על וביום שמחתכם ע"ש ועי' ברכות ד' מ"ט ע"א דמספקא ליה על ר"ח אם בעיא שמחה ועי' שבת ד' כ"ד ע"א ואין בהם קדושה על הכוס ועי' סנהדרין ד' ע' ע"ב אטו בבשר ויין ועי' במס' סופרים דבר"ח היו מברכין על היין ע"ש ועי' ברכות ד' מ"ב ע"ב. ועי' תוס' מו"ק ד' כ"ג ע"ב גבי אבילות בשבת כו' ולכך ס"ל בירושלמי דמעשרות פ"ג כר"י דהיום קובע למעשרות בשבת ואף שלא הזמינו לצורך סעודת שבת וזהו מה דאמר בפסחים ד' ק"ה ע"א כשם שהשבת כו' אבל יו"ט אף דמוכח בכ"מ דקבע למעשר זה רק הסעודה עיין בירושלמי פ"ד דדמאי ה"א ונזיר פ"ה גבי מנחות ע"ש ולכך צריך לאכול ולשתות ועי' ביבמות ד' מ"ג ומו"ק ד' י"ח ע"ב דלגבי נשואין בלא סעודה איכא ג"כ שמחה אבל ביו"ט אינו כן ועי' בסוכה ד' כ"ה ע"ב ועי' בירושלמי דסוטה פ"ח גבי יין קוסס ע"ש דאמר דמקדשין בו האשה ועי' פסחים ד' מ"ט וכ"מ בזה ועי' במנחות ד' כ' ע"א אם הנסכים הוא משום שמחה או משום שתיה ונ"מ ליין מגתו דשמחה ליכא ושתיה איכא ועי' ב"ב ד' צ"ז ע"ב ומנחות ד' פ"ז מה דפליגי בזה רש"י ותוס' ונדה ד' ח' ע"א ע"ש ברש"י ותוס' ועי' סנהדרין ד' ע' ע"א גבי בן סו"מ ועי' זבחים ד' צ"א ע"ב וסוכה ד' מ"ט ע"ב דיש שני מיני נסכים אחד משום שתיה ואחד משום אשה ע"ש ובזה א"ש ואכמ"ל:

הלכה יט

בכלל מ"ע כו'. עי' מו"ק ד' י"ד ע"ב:

הלכה כא

חייבין ב"ד כו'. עי' מו"ק ד' ו' ע"א דדבר שב"ד עושין עושין זה במועד משום דמוזלי אגרא ע"ש:

פרק ז

הלכה ד

וכל המכוין מלאכתו כו' מאבדים אותה כו'. ס"ל כפירוש רש"י שם ד"ה מהו דמיירי שכוון מלאכתו ועשאה במועד וא"ש מה שהקשה התוס' ד"ה אם תמצי לומר דמיירי דעבד איסורא ועי' בכורות ד' ל"ד ע"ב:

הלכה ח

שאין הערמה זו ניכרת כו'. כן מבואר שבת דף קל"ט ע"ב ולכך פסק כן וע"ש ד' קי"ז ע"ב וד' ס"ה ע"ב ע"ש:

הלכה יג

ואין מגיהין אפילו אות אחת בספר עזרה. הנה רבינו ז"ל היפך הגירסא וכתב אפילו אות אחת משום דס"ל דוקא כך חדא משום הך דכתובות ד' י"ט ע"ב אסור שיהיה ספר שאינו מוגה וע"ש ד' ק"ה ע"א ברש"י ועי' במו"ק ד' ו' ע"א בתוס' ובירושלמי פ"א דכלאים ע"ש ובדברי רבינו פ"ה מהל' כלאים וס"ל לרבינו דרק גבי יחיד אסור חיישינן לתקלה ורבים מדכרי עי' עירובין ד' ג' וד' נ"ט וד' ק"ג ע"ש וכ"מ בזה או די"ל דבספר של יחיד מותר משום דהוה צורך המועד ובשל עזרה אין קורין בו עי' ב"ב ד' י"ד ע"ש, וגם י"ל דלגבי כהנים אין חשש תקלה משום דכהנים זריזין הן עי' שבת ד' כ' וד' קי"ד ע"ב ועיין זבחים דף פ"ה ע"ב וכ"מ:

הלכה יח

כיצד כו' הרי אלו מגלחין כו'. עי' בתוס' שם ד' י"ד, אך באמת הא דאמר הטעם משום שלא יכנסו לרגל כשהם מנוולים הוא רק על המתגלח אבל המגלח הוא אסור משום מלאכה כמו גבי אבל דאחד המתגלח ואחד המגלח אסור כמבואר בירושלמי פ"א דשבת והך בעיא דקטן ר"ל או לגלחו ע"י עכו"ם או פועל שאין לו מה יאכל אבל בלא זה אסור לבד מנזיר ומצורע דהוה תגלחת מצוה וה"כ נשמט [השמטה ולכך גבי שפה מותר משום דעיקר המלאכה מה שנוטלין ע"ז שכר כמ"ש רש"י במו"ק ד' י"ב ע"א וד' י"ח ע"ב במשנה ע"ש דהשכר מחשיב שיהא מלאכה ואסור בחוה"מ. והנה מבואר בשבת דף קכ"ט ע"ב בתוס' דעל תגלחת שפה לא היו מקבלין שכר וא"כ אין זה מלאכה וא"ש והך דמעכב את האכילה הוא דין אחר כמש"כ רש"י מחמת זקן וכבר הביאו רבינו בהל' ע"ז פי"ב ה"ח וכרש"י ולאו דוקא בחוה"מ ועיין בירושלמי כאן ע"כ השמטה]:

הלכה כ

מותר ליטול כו'. עי' בהה"מ אך באמת רבינו ז"ל מפרש כפרש"י שם ומשום זקן וכבר הביא זה בהל' עכו"ם פי"ב ה"ח ע"ש:

פרק ח

הלכה ג

עיין בהשגות מש"כ בברייתא שונה זה כו'. הנה הראב"ד ז"ל קאי על מה שכ' רבינו אם היתה שדה לחה מותר להשקות כו' והשיג דלא קאי על זרעים ולא על שדה אילנות:

הלכה י

אין מתליעין כו' אבל סכין. ועי' מש"כ רבינו ז"ל בהל' שמיטה ויובל פ"א ה"ה ופ"ג ה"ט ועי' בע"ז ד' נ' ע"ב. והנראה מדברי רבינו ז"ל דגבי נטיעות הוי אברויי ואסור וגבי אילנות הוי אוקמא ושרי ולכך נקט כאן בהל' שמיטה ויובל רק נטיעות, והנה גבי פטומי פרי כאן פסק רבינו דשרי ובהל' שמיטה פסק דאסור והטעם דאף דמועד חמור י"ל דגבי פטומי פרי אם לא יפטם אותם יהיו נפסדים ואם יפטמם יהיו נשבחים וזה במועד שרי דהוי דבר האבד ובשביעית אסור דמ"מ משביח ועי' ב"ב ד' פ' ע"ב ובפ"ב דשביעית ה"ה עיין שם בירושלמי מה דפליגי שם ר"י ור"א ע"ש ובפ"ג מהל' שמיטה ויובל ה"ט:

הלכה טז

אין מפנין כו'. עיין בהשגות אך באמת בירושלמי גרס במשנה כן מפני ששמחה היא לו:

הלכה כ

ההולך ממקום כו' ואעפ"כ לא יתראה בפניהם. עי' תענית ד' י' ע"ב ועי' שם ד' נ"ה ע"א ובפסחים ובאמת הך לא ישנה אדם מפני המחלוקת זה רק שייך אם לפי שיטת המקום שעושין גם במקום ההוא שאין עושין צריך לעשות אבל גבי שני י"ט של גליות דשם לשיטת א"י גם הם מודים דבחו"ל צריך לעשות שני ימים טובים ובני חו"ל ג"כ מודים דבא"י א"צ לעשות אלא יו"ט אחד בזה לא שייך כלל הך דין וכן כמו הך דמגילה דף י"ט ועי' בהך דיבמות ד' י"ד ע"ש ועי' רש"י סוכה דמ"ד ע"א גבי ערבה וכן בחולין דס"ג ע"א גבי הא באתרא דשכיחי פרס ועזניה ע"ש והך דרב ספרא בפסחים דנ"ב ע"א עי' תוס' סוכה דמ"ג ע"א שם מיירי דהמנהג של העיר הוה בטעות דבאמת לא היו צריכין לעשות שני י"ט רק הם עשו בטעות ועי' בירושלמי דפסחים פ"ד ה"ב מה דאמר שם ר"י ור"י אמרו דבר אחד והנראה דמפרש מה דאמר ר"י בשביעית פ"ט ה"ד דאוכלין על השמור ר"ל אם יש בשדה פירות של ששית דכיון בהני פירות ליכא דין שביעית אם מקרי זה עדיין לא כלה ור"ל אם הביעור מוטל על הפירות וא"כ על הני פירות דשל מקום שלא כלה לא חל עליהם כלל דין ביעור ואין בזה משום לא ישנה אדם מפני המחלוקת כמ"ש התוס' בפסחים ד' נ"ב ע"א ד"ה ממקום וא"כ אם יש עדיין בשדה פירות של ששית ג"כ א"צ לבער הך שבבית ואם נאמר דהאיסור שייך על האדם והאדם אינו מוזהר רק על פירות שביעית א"כ לא מהני מה שיש בשדה פירות ששית ושייך בזה ג"כ לא ישנה אדם: